

Cottages omzoomd met rozen, hoge kliffen aan zee, oude dametjes die je 'love' noemen en smalle landweggetjes waar je wel geduld móét hebben – tegenliggers kunnen elkaar maar amper passeren. Onthaasten in een noodtempo doe je in Wales, zo merkte journalist Linda van de Pavoordt.

TEKST & FOTO'S LINDA VAN DE PAVOORDT

ONTHAASTEN IN WALES

1. Cardiff 2. Cowbridge 3. Nash Point 4. Mumbles 5. Rhossili Beach 6. Laugharne 7. Pendine 8. Amroth 9. Narberth 10. Saundersfoot 11. Tenby 12. Ye Old World Café

Just follow the road, love.' Het oude dametje buigt zich voorover naar mijn opengedraaide autoraampje. Ik zie lieve ogen omringd door vriendelijke rimpeltjes. Ze draagt een bloemetjesjurk die deels bedekt wordt door een schort. In haar hand een gieter – ze was net de rozen water aan het geven toen ik stopte om de weg te vragen. Met haar vrije hand wappert ze in de juiste richting, ik was blijkbaar al op de goede weg. Ik bedank, geef gas en passeer haar door bloemen omzoomde cottage om over kronkelende weggetjes verder te rijden richting de kust. Ik kan niet anders dan lachen, mijn hoofd is licht van vreugde om deze eerste ontmoeting, het zonovergoten landschap, het geluid van vogeltjes door de open ramen en het vooruitzicht van een roadtrip door dit decor. Ik voel de wind in mijn haren en vrijheid in mijn hart. Ik ben nog geen kwartier geleden van het vliegveld van Cardiff vertrokken en ik ben al helemaal ondergedompeld in de juiste sfeer: ik ben in Wales. Mijn eerste bestemming is Nash Point. Ik parkeer mijn auto op de kliffen, waai even uit en bestel een vers gemaakte Welsh cake bij James Wright, in zijn piekleine Heritage Coast Café. Bám, mijn tweede Welsh ervaring binnen een half uur.

REVIVAL VAN HET WELSH

Wales ligt in het zuidwesten van het eiland Groot-Brittannië en maakt samen met Engeland, Schotland en Noord-Ierland deel uit van het Verenigd Koninkrijk. Het is grotendeels zelfstandig, met een eigen binnenlands bestuur, rechtspraak, vlag en taal (het Welsh) en is dus níet Engels. De

inwoners zijn trots op hun cultuur, die na jarenlange onderdrukking door de Engelsen weer een revival beleeft. Plaatsnamen en straatnaamborden zijn vaak in het Engels en in het Welsh aangegeven. Zelfs als je een taalknobbeltje hebt, is daar overigens geen touw aan vast te knopen. Zo zie je overal op de weg het woord Araf, dat 'langzaam' betekent en laat goedemorgen zich vertalen als Bore da.

IK VOEL DE WIND IN MIJN HAREN EN DE VRIJHEID IN MIJN HART: IK BEN IN WALES

Wales is makkelijk te bereiken: vanuit Amsterdam gaan er rechtstreekse vluchten naar de hoofdstad Cardiff en naar het iets verder weg gelegen Bristol. Of neem de eigen auto mee op een ferry naar Harwich, vier uur rijden van Cardiff. Ik nader ondertussen mijn eerste rotonde – o ja, linksom nemen! Als ik richting aan wil geven gaan de ruitwissers tekeer over de kurkdrome voorruit.

WANDELEN OVER DE KLIFFEN

De zeewind strijkt langs mijn gezicht, een meeuw zweeft voorbij. Ik sta bovenop de kliffen, dus ook al vliegt de vogel hoog boven zee, voor mij is hij zowat op ooghoogte. Het dier geeft een luide kries en neemt een duikvlucht. Het is jammer dat ik maar één kant tegelijk op kan kijken. Vóór me strekt de kustlijn van Zuid-Wales zich uit, met ruige kliffen en baaien. Rechts ligt in de diepte de zee, waar twee zeehondjes vrolijk in het

water spelen en eentje op een rots ligt te zonnen. Links de golvende, groene heuvels van het Pembrokeshire National Park en achter me het vervolg van het Wales Coast Path, waar ik vandaag een klein stukje van wandel. Wales is ongeveer half zo groot als Nederland en heeft 1200 kilometer kustlijn. Grote trots is het Wales Coast Path, een wandelpad dat langs de hele kust loopt, in 2012 werd geopend en maar liefst 1400 kilometer lang is.

OP HET GRAS NEERZAKKEN EN PAUZEREN MET HET MOOISTE UITZICHT VAN DE WERELD; ZO SIMPEL KAN HET LEVEN ZIJN

'Shall we go on?', vraagt Ty Williams, de 'born and bred Welshman' die vandaag mijn gids is. En 'on we go': over uitgestrekte stranden, langs de branding, voorbij spelende honden, door de duinen, omhoog klimmend tot we bovenop andere kliffen weer op adem komen en weer andere spectaculaire uitzichten zien. We stoppen bij een theehuis, eten een sandwich in de tuin van het schattige Ye Old World Café, maar de mooiste momenten zijn toch de mini-picknicks onderweg. Even kijken wat er nog in de rugzak zit: appels, een flesje water, een zakje chips. Op het gras neerzakken en pauzeren met het mooiste uitzicht van de wereld. Zo simpel kan het leven zijn.

SPA & AFTERNOON TEA

Na al dat gewandel is er geen betere manier om de dag af te sluiten dan met een massage of stoombad. Bij het St. Brides Hotel and Spa in Saundersfoot hebben ze een kleine – maar fijne – spa met een geweldig uitzicht over de baai en de groene heuvels erachter. Hangend over de rand van de infinity pool, mijn schouders net boven het warme water, kijk ik uit over de baai van Saundersfoot. Het getijdeverschil is groot hier: twee keer per dag is het strand nog uitgestrekter dan het al

was en liggen de bootjes in de haven op hun kant op de droge bodem. Terwijl ik uitkijk over haven, strand en zee, voel ik mijn pijnlijke spieren ontspannen in het warme water. Het zwembad is gevuld met zout water, wat helemaal past bij de omgeving. Na de spa-sessie bestel ik cream tea met clotted cream en aardbeienjam in het restaurant; die calorieën heb ik er inmiddels wel afgelopen. Uitgerust en met nog natte haren rijd ik het binnenland in. Golvende heuvels, schapen in sappig groene weiden, boerderijen en cottages. Met het raampje open rijd ik over landweggetjes die worden omzoomd door stenen muurtjes, heggen of bomen, af en toe hoor ik vogeltjes – verscholen in de bosjes – fluiten, een beetje Robin Hood-achtig sfeertje.

SMALLE LANDWEGGETJES

Ik zou mijn ogen bijna even dicht willen knijpen. Maar doe het toch maar niet. De landweggetjes zijn af en toe zó smal, dat ben ik niet gewend. Maar de locals draaien er hun hand niet voor om. Ze weten precies wat past en wat niet en manoeuvreren hun auto's met het grootste gemak op de smalste weggetjes langs elkaar. Er zijn momenten dat ik gemakkelijk de radio in de tegemoetkomende auto op een andere zender zou kunnen zetten. Ik hoef er alleen mijn hand voor uit te steken. Ook al is het even wennen, het gaat altijd goed. En wat ook fijn is: automobilisten zijn zo vriendelijk hier. Op stille weggetjes is er vaak even een groet bij het passeren. Na een paar keer heb ik het door en zwaai niet meer als een blij ei naar elke tegemoetkomende automobilist. Gewoon even de hand opste-

Kijk voor meer informatie over Wales op visitwales.nl. Linda huurde een auto via Sunny Cars, sunnycars.com.

ken, of nonchalant een paar vingers loslaten van het stuur, is voldoende leer ik.

HAVE A NICE DAY
Een paar dagen later rijd ik Pendine binnen, een piepklein badplaatsje aan de zuidkust van Wales. Meer dan een plukje woningen, een icecream shop en een paar cafés is het niet. Het strand is de grootste attractie hier en ik breng er een paar uurtjes door met het kijken naar een visser, naar kinderen die kajakken in de branding, honden die ravotten op het strand en met fotograferen. De locals zijn dol op een praatje, merk ik al snel. Voor ik het weet heb ik diverse gesprekken achter de rug. Heel ongedwongen en relaxt: dat het zo'n mooie dag is, of ik op doorreis ben en of al in Tenby geweest ben (nee, dat staat niet op mijn programma, maar ik begrijp na de derde keer dat ik het bij mijn volgende reis

HANGEND OVER DE RAND VAN DE INFINITY POOL, MIJN SCHOULDERS NET BOVEN HET WARME WATER, KIJK IK UIT OVER DE BAAI

naar Wales echt op mijn lijstje moet zetten). Ik geniet er eigenlijk wel van, het gaat zo ongedwongen en zonder bijbedoelingen. Met een 'well, it was nice to meet you' of 'have a

good day' neem je zo weer afscheid en gaat ieder zijns weegs. Het verschil met de haast in Nederland is groot. Ik realiseer me dat het een goed gevoel geeft, zoiets simpels als het wisselen van een paar vriendelijke woorden met een vreemde. Ik vraag me af of ik er nog zo over denk als ik aangesproken word terwijl ik me in Nederland naar een afspraak haast. Maar toch... iets om over na te denken.

GROEN WALES

Mijn roadtrip is alweer bijna ten einde. Ik dronk thee en weerstond de lemon cheesecake en strawberry pavlova bij The Quarter Penny Café in het dorpje Cowbridge (mijn zelfbeheersing zou het uiteindelijk gebeven bij de aanblik van een sticky toffee pudding). Keek naar surfers die hun kunsten vertoonden in de golven voor Rhossili Beach op het fotogenieke schiereiland Gower Peninsula, terwijl ik van een homemade lunch genoot bij The Bistro Coffeehouse. Dineerde bij Patrick with Rooms in het kustplaatsje Mumbles, bekeek de schrijvershut van dichter Dylan Thomas in Laugharne en ontdekte een paar héél leuke (vintage) winkeltjes in het plaatsje Narberth. Het weer was de afgelopen dagen fantastisch. Zonnig, een strakblauwe lucht met witte wolkjes, waardoor het groen van Wales nóg beter uitkwam. Maar het is niet moeilijk om je voor te stellen dat het er hier ook weleens anders aan toe gaat. Als ik door kustplaatsje Amroth rijd, valt me op dat zowel het asfalt als de picknickbanken van het lokale beachcafé spiksplinternieuw zijn. De kustweg is afgelopen winter zo goed als weggevaagd tijdens een hevige storm. De westkust van Wales ligt aan de Atlantische Oceaan en de wind en de golven kunnen er dan ook flink op de kust beuken, 'fierce gales' noemen ze dat hier. Het is bijna niet voor te stellen op een lieflijke dag als deze. Na een halfuurtje stap ik weer in mijn huurauto en rij verder met het voornemen zeker in Wales terug te komen. Het lijkt me romantisch: de herfstwinden trotseren en dan met roze wangen van de buitenlucht eindigen met een boek bij de open haard in country house The Grove, mijn nieuwste lievelingshotel in Wales. Ik kijk er nu al naar uit.

